

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Marguerite Kaye

Niekada nepamiršk manęs

2016 Nr. 2

Knygute.lt

Marguerite Kay
(Margaret Kei)

NIEKADA NEPAMIRŠK MANĒS

Romanas

Versta iš Versta iš Marguerite Kaye, Never Forget Me, 2014

© Marguerite Kaye, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2016

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0035-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

ATSISVEIKINIMO BUČINYS

Pirmas skyrius

Argailas, Škotija

1914m. spalio

Kapralas Žeranas Kaselis, buvęs karališkasis Velso fuzilierius, dabar laikinai perkeltas į kariuomenės aprūpinimo korpusą, pro langą žvelgė į įspūdingo dydžio keliu artėjantį tarnybinį automobilį. Kaži kodėl šviesa, besiskverbianti pro šarvuočio pilkumo debesis ir viską užliejanti švelniomis ūkanomis, privertė kapralą prisiminti namus. Nors vaizdingi kaimeliai, kuriuos jie aplenkė keliaudami į šiaurę, buvo visiškai nepanašūs į murziną Velso kalnakasių kaimą, kuriame jis augo ir kur slėnyje spietėsi siauručiai nameliai, o maži jų langai akiai žvelgė į kelią, stačiu šlaitu kylantį aukštyn, link kasyklos viršūnės ir horizonte matomo įvijo rato. Palyginti su visu tuo, balintos Hailando sodybos priminė kažką iš vaikiškos pasakos.

Eilinis Džeimsonas sustabdė automobilį prie Glen Masano dvaro. Žeranas priešiška nužvelgė statinį, kuris greičiau priminė rūmus nei dvarą. Kaip jis sužinojo iš rekvizavimo paraiškos, pastatas buvo Škotijos barokinio stiliaus ir stovėjo tiesiai ant kyšulio virš Masano ežero. Vienoje pusėje pilką granito pastatą rėmė didžiulis penkių aukštų bokštas su dantyta siena, o visas likęs statinys su stačiais stogeliais ir begale mažesnių, kūgiškų bokštelių, regis, buvo pridurtas bet kaip. Rezultatas išėjo keistai patrauklus. Buvo lengva įsivaizduoti iš masyvaus portiko išeinančias ištisas kartas Karmaiklų dvarininkų su savo languotais sijonais ir prie kojų amsinčiais skalikais, pasiruošusių leisti į elnių medžioklę ar kuo dar užsiimdavo tie škotų dvarininkai.

Čia ištisos kartos ūkininkų ir baudžiauninkų neabejotinai pareigingai tarnavo savo lordams ir šeimininkams, už menką atlygį dirbdavo žemę ir tirtėdavo savo šiaudinėse trobelėse, priminė sau Žeranas. Kad ir ką atneš šis karas, viena buvo aišku – tokiems žmonėms kaip lordas Karmaiklas ir turtinga jo šeima ateis galas.

Jei pasiseks, karas atneš galą ir *seniems niekdariams*, kaip sakydavo pulkininkas Aiči-

sonas, kurio pakalikai tauškia su generolu Frenču dėl Vakarų fronto. Žeranas pavėluotai pasisuko ir pareiškė pagarbą vadinamajam viršesniajam pareigūnui, kuris išsiritu iš tarnybinio automobilio, rankose žongliruodamas pirštinėmis, skrybėle ir lazdele. Jokių abejonių, kad Glen Masano dvaro šeimininkai Karmaiklai nesidžiaugs iškraustomi iš dailiųjų savo Hailando rūmų, bet Žeranas jų gailėtis nesirengė.

- Tiesiog negaliu suvokti, kam kariuomenei prireikė mūsų namų. Kodėl Glen Masanas?

Klausimas buvo retorinis, nors nuo pat orderio įteikimo ledi Elizabetė Karmaikl nesiliovė jo kartoti. Jos duktė Flora pakėlė akis nuo laikraščio, kuriame skaitė pirmuosius drąsinančius pareiškimus apie mūšį prie Ipro.

- Gal iki Kalėdų viskas iš tiesų baigsis, - tarė ji, - o tada išsikraustyti tektų vos keliems mėnesiams.

- Keliems mėnesiams! Bet ta sodyba tokia mažutė. Tik trys miegamieji.

- Vadinasi, Robiui teks susimesti su Aleksu, kai kitą kartą atvyks į Londoną, - kantriai tarė lordas Karmaiklas.

- Bet tada mudviem su tavimi teks dalytis

miegamuojų.

- Mes juk *susituokę*, Elizabete, be to, vyksta *karas*, jei kurio iš tų faktų nepastebėjai. Visi turime pasiaukoti.

Ledi Karmaikl gurkštelėjo arbatos.

- Ar iš tiesų manai, kad karas iki Kalėdų galėtų baigtis, kaip ir kalbama? - paklausė ji dukters.

Floros nuomonės buvo taip retai klausiana, kad akimirka ji pasijuto priblokšta.

- Nežinau, - atsakė ji paprastai. - Jei tikėsi-me laikraščiais... - Ji nutilo sakinio viduryje, nes vis augantys aukų sąrašai ir pareiškimai apie neišvengiamą pergalę, regis, prieštaravo vieni kitiems. Straipsniai laik-raščiuose buvo nenumaldomai džiugūs, kupini pagyrų viską atidavusių vyrų drąsai. Kartais jų susikurtas gyvenimas apkasuose priminė skautų stovyklą. Pirmosiomis savaitėmis Flora buvo entuziastinga kaip ir visi kiti, bet dabar, kai vyrai abiejose pusėse ėmė kristi nesuvokiamais skaičiais, ją ėmė kankinti nepatriotiškos abejonės gebėjimais tų, kurie privalėjo atlikti savo darbą.

Nors, žinoma, tėvų akivaizdoje to pasakyti ji nė nesvajotų - jie kalbas apie aukas laikė de-

fetistinėmis. Tad tik palinko per stalą, suėmė motinos ranką ir silpnai šyptelėjo.

- Gal jis tikrai greitai baigsis. Nuoširdžiai to tikiuosi.

- Aš gal ir savanaudė, bet juk žinai, kaip tavo brolis Aleksas nori prisidėti prie vyresnių vaikinių iš jo mokyklos, kurie jau stojo į tarnybą.

- Aleksui tik septyniolika, - kandžiai tarė dvarininkas. - Jam rizikos nėra.

Bet Robiui, vyresniajam Floros broliui, kuriam dabar buvo dvidešimt penkeri ir kuris vadovavo vyno importo verslui Londone, rizika tikrai grėsė. Dvarininkas to nepasakė, bet buvo akivaizdu, kad jie visi trys svarstė apie tai, jog Robio pašaukimas į tarnybą yra labai realus.

- Dar beveik visi metai iki tol, kol Aleksas galės stoti į kariuomenę, - tarė Flora, stengdamasi kalbėti užtikrinčiau, nei jautėsi. - Jei iki Kalėdų karas nesibaigs, tai per metus tikrai baigsis.

- Girdėjau, kad mūsų medžioklės padėjėjo sūnus Piteris Makneras kalba, kad nori prisidėti prie kariuomenės, - tarė ledi Karmaikl. - Ponia Watson iš kaimo krautuvės man pasakė, kad jie mėgina suformuoti vieną iš tų dalinių,

apie kuriuos tiek prišnekėjo Kičeneris.

- Bičiulių batalioną, - numojo ranka dvarininkas. - Kvailas pavadinimas, kvaila mintis. Mūsų bendruomenė maža, negalime sau leisti netekti daug vyrų.

- Negaliu nesutikti, - tarė ledi Karmaikl. - Mūsų vietiniai jaunuoliai geriau pasitarnautų laukuose. Nors, žinoma, už šių keturių sienų ginkdie to neištarčiau, - paskubomis pridūrė ji. - Juk kariaujame. Bet kodėl dėl to turime būti išguiti iš savo namų?..

- Netrukus sužinosime, - griežtai atkirto vyras. - Kariuomenė atvyks šįryt.

Ledi Karmaikl atsiduso. Blyški rudens saulė skverbėsi pro muslino užuolaidas, dengiančias du ilgus langus valgomajame, ir užliejo jį negailestinga šviesa. Flora susimąstė apie tai, kaip gerai išsilaikė griežtas motinos grožis. Jodvi, motina su dukra, buvo tokios nepanašios, jas siejo tik vienodos pilkšvai mėlynos akys. Flora būtų norėjusi turėti bent dalelę motinos apvalumų, bet paveldėjo tėvo sudėjimą - buvo aukšta ir laiba.

- Ar norėtumėte, kad susitvarkyčiau su kariuomenės vyrukais? - paklausė ji, stengdamasi bent kiek pagailėti tėvų ir nieko neįta-

riančio atsakingojo pareigūno.

Bet ledi Karmaikl atrodė pasibaisėjusi.

- Nebūk juokinga. Tu tikrai negali imtis tokios užduoties, nesi tam pasirengusi.

- Man dvidešimt treji, o kadangi jūs man patikite ne ką daugiau, nei surišti puokštę gėlių, nežinau, kaip galite žinoti, ką sugebu.

- Flora!

Ledi Karmaikl atrodė pasibaisėjusi tokiu netikėtu atkirčiu. Flora ir pati save nustebino, nes nors su motina nesutikdavo dažnai, retai leisdavo sau išsakyti savo nuomonę.

- Atsiprašau, - tarė ji, nors visai nesigailėjo.
- Bet būtų malonu pasijusti naudingai, o aš tenorėjau išgelbėti jus nuo iš tiesų skausmingo proceso.

- Flora teisi, - tarė dvarininkas, netikėtai stodamas jos pusėn. - Mums išties bus sudėtinga perduoti namus. Gal ir derėtų šią užduotį pavesti jai.

- Dėkui, tėve.

- Endriau! Juk tu kalbi nerimtai? Flora gi... Ji visai neturi patirties. Be to, pagalvok apie padorumą. Visi tie jauni, stačiokiški kariai.

- Dėl Dievo meilės, Elizabete, tie jauni, stačiokiški kariai yra britų jaunuoliai - esu tikras,

jie tiek su mūsų namais, tiek ir su dukterimi elgsis pagarbiai. Kad ir kam kariuomenei prireikė Glen Masano, teks jį visiškai ištuštinti. Tik noriu, kad tau netektų patirti skausmo tai stebint, ir, kalbant atvirai, aš ir pats sunkiai tai pakelčiau. – Lordas Karmaiklas paplekšnojo savo žmonai per ranką. – Geriau pradėk versti sodybą jaukais namai, brangioji. Jei Flora ko pripainios, aš visada galėsiu įsikišti.

Tai nebuvo toks nuoširdus padaršinimas, kokio ji norėtų, bet vis vien daugiau, nei tikėjosi. O svarbiausia, kad ir kaip to nepakęstų, tėvas turi teisę abejoti.

– Padarysiu viską, ką galiu, kad to neprireiktų, – tarė Flora patenkinta, kad jos žodžiai nuskaubėjo kur kas užtikrinčiau, nei ji jautėsi. Neteisinga manyti, kad iš šio siaubingo karo išeis kas nors gero, bet lygiai taip pat neteisinga būtų jai nepasinaudoti jo teikiama galimybe įrodyti, ką sugeba.

Lauke pasigirdo automobilio signalas, sutraškėjo žvyras, o tolumoje buvo girdėti vis artėjantis tylus burzgimas. Flora pribėgo prie lango.

– Vilką minim... Tai tarnybinis kariuomenės automobilis. Man regis, *Crossley*, tėve. Aleksas žinotų. – Ji susižavėjusi žvelgė į dulkinų

automobilių konvojų, sekantį paskui žvilgančią mašiną. – Dievulėliau, *jų* tiek daug. Kur kareiviai miegos?

– Tikrai ne namuose. Na, bent... Gal ir galėtume priimti kelis karininkus, – neįtikinamai tarė ledi Karmaikl.

– Brangioji, – tarė dvarininkas, – jau netrukus tai bus *jų* namai. Jie miegos kur panorėję. O kol kas, spėju, pasistatys palapines.

– Pievoje! Atviroje vietoje! Endriau, tu negali...

– Elizabete, privalai leisti smulkmenomis rūpintis Florai.

Sunkvežimis po sunkvežimio stojo prie namų, ir Florai regėjosi, kad iš *jų* plaukia ištisas batalionas vyrų. Jai teko užgniaužti nerimą ir baimę.

– Kaip kokia invazija, – pasibaisėjo motina, ir Flora nenoromis sutiko, kad ji teisi.

Tarnybinio automobilio vairuotojas atidarė dureles ir pro jas pasirodė išblizgintas batos. Flora atsitiesė ir giliai įkvėpė. *Juk tai drąsūs mūsų vaikinai*, – priminė ji sau.

– Manau, geriau eikime ir pažiūrėkime, kuo galime jiems padėti.

Tėvas suspaudė jos petį.

- *Bravo*, - švelniai tarė jis. - Pirmiau nuvesk motiną į sodybą. Prisidėk prie manęs, kai tik galėsi.

Jausdamasi toli gražu ne drąsiai Flora stebėjo, kaip jis išeina, tada atsisuko į motiną ir pasidabino dirbtine šypsena.

- Na, regis, karas atkeliavo į Glen Masaną.

Antras skyrius

Žeranas išsiblaškęs klausėsi, kaip pulkininkas Aičisonas monotoniškai, lyg teisėjas mirties nuosprendį, bėrė kariuomenės taisykles, statutus ir įstatus, reguliuojančius namo rekvizavimą. Priešais jį ant prašmatnios paauksuotos sofos įsitempęs sėdėjo lordas Karmaiklas, jo veidas buvo bereikšmis, nors iš nerimastingai ir impulsyviai besilankstančių pirštų buvo aišku, kad jis tiesiog demonstruoja aristokratišką pasipūtimą.

Dvarininkas buvo aukštas, liesas vyras raudonų plaukų kupeta ir tvarkingai apkirpta barzda - jis labiau priminė akademiką nei išnaudotoją žemvaldį, koks tikrų tikriausiai ir buvo. Jo ilgas, siauras veidas turėjo kažką gra-

Žaus, inteligenciją išdavė platūs antakiai ir veriantis žvilgsnis. Kiaurai žvelgiančios akys, pamanė Žeranas, kai į jas dirstelėjęs pasijuto skrupulingai nužiūrinėjamas. Jis ištiesė pečius ir atsakęs tokiu pat žvilgsniu nustebo, kai dvarininkas į tai jam gudriai nusišypsojo.

Pulkininkui ėmus kalbėti apie atlygį, Žerano dėmesys nuklydo. Svetainė buvo didžiulė, aukštų lubų karnizai sudarė geometrines formas, atrodančias kone rytietišškai. Pro didžiulį langą tolimajame gale atsivėrė vaizdas į sodą už namo, o kitoje pusėje masyvų balto marmuro židinį supo skulptūros su paaukuotais deg-lais rankose. Afroditė? Artemidė? Atėnė? Žinodamas, kad neturėjo nė menkiausios galimybės įstoti į universitetą, ir iš prigimties jusdamas antipatiją viskam, kas bent kiek dvokė prabanga, Žeranas į savo išsilavinimą neįsileido jokių klasikinių elementų. Jam visos graikų deivės atrodė vienodos.

Staiga atsivėrus durims į vidų įlėkusi mergina trumpam privertė priblokštą pulkininką nutilti. Ryškūs, liepsningi jos plaukai iškart išdavė, kad ji – dvarininko dukra. Žeranas atsistojo keletu sekundžių anksčiau, nei tai pavyko padaryti kūningajam pulkininkui. Ne mergina, o jauna, dvidešimties metų sulaukusi moteris....